

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

เทพทดลอง ?

พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านลำบากมากจริง ๆ เวลาพูดไปสัมผัสท่านเล่าให้ฟัง บิณฑบาตเขาว่าเป็นพระธรรมกรรมฐานท่านฉันแต่ถั่วเต่างา เขาไม่มีถั่วมีงาก็มีแต่ข้าวเปล่า ๆ ฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ ท่านว่า เขาเข้าใจเอาหนะว่าฉันแต่ถั่วเต่างา ธรรมดาพระก็ฉันธรรมดาเหมือนกัน ไปไหนท่านไปองค์เดียวนี้ท่านไม่ค่อยมีหมู่มิตรเพื่อน ท่านไม่เอาไปอยู่กับท่านก็ไล่หนีไปให้ไปอยู่ที่อื่น ท่านอยู่ของท่านองค์เดียว ให้ไปอยู่ทางนั้นบ้าง ทางโน้นบ้างบ้านใกล้เคียงกัน ท่านไม่ให้อยู่กับท่าน ท่านมักจะไปองค์เดียว ครั้นต่อมาเพื่อนฝูงมากเข้า ๆ รุมท่าน จึงได้อยู่กับหมู่มิตรกับเพื่อนเรื่อยมา แต่ก่อนท่านอยู่องค์เดียวทั้งนั้น

นั่นละท่านผู้ฝึกหัดอบรมตัวให้ดีต้องได้รับความทุกข์ความลำบาก เพราะกิเลสมันหนามันแน่นมันมีอำนาจมากฉลาดมากแก้ไม่ตกง่าย ๆ แหละ แก้อะไรแก้ตกง่าย แก้กิเลสแก้ตกยาก เหนียวมากทีเดียว ท่านได้ปรากฏชื่อเสียงนามกระเทือนประเทศไทยก็คือหลวงปู่มั่นเราเนี่ย จากนั้นก็ลูกศิษย์ของท่านมีเยอะ จะทำตัวให้ดีต้องฝึกต้องตัดเจ้าของมาก ๆ ไม่ตัดไม่ได้เนาะ เราจะอยู่ธรรมดา ๆ ให้เป็นคนดีมีแต่เลวลงเรื่อย ๆ ทางดีไม่มีมีแต่เลวลง ๆ จึงต้องฝืนกันเรื่อย ๆ ไม่ฝืนไม่ได้ คือถ้าปล่อยตามเรื่องมันเป็นเรื่องของน้ำไหลลงข้างล่าง น้ำไม่ไหลขึ้นข้างบนแหละมันไหลลงข้างล่าง กิเลสมันดึงลงมันดึงดูด ถ้าปล่อยตามเรื่องแล้วกิเลสก็ดึงดูดไปเรื่อย ๆ ถ้าฝืนก็เหมือนกับเราทدن้า ฝืนเอาไว้ ๆ ฝืนหนักเข้า ๆ มันก็อ่อนของมันเอง ถ้าไม่ฝืนไม่ได้เนาะ

ไม่ว่าจะเป็นฆราวาสไม่ว่าจะเป็นพระต้องฝืนทั้งนั้นแหละ ฆราวาสก็ฝืนไปแบบฆราวาส ให้อยู่ในกรอบแห่งความเป็นฆราวาสที่ติงาม พระก็ฝืนให้ตรงแนวตามหลักธรรมหลักวินัย หลักธรรมหลักวินัยเป็นหลักด้านทานความชั่ว ธรรมก็ตีวินัยก็ตีเป็นรั้วกันความชั่วไม่ให้เข้ามา ถ้าออกนอกรั้วไปเมื่อไรก็เป็นอันว่าเสร็จให้กิเลส รั้วกันนั้นกันความชั่วทั้งหลายเป็นอันตรายต่อจิตใจและตัวของเราเอง

เวลาพระกรรมฐานครูบาอาจารย์ท่านเล่าเรื่องปฏิบัติของท่านให้ฟัง นำฟังนะ แต่ละองค์นี้อุบายวิธีการไม่เหมือนกันนะ องค์หนึ่งหนักทางหนึ่ง ๆ หนักการทรมานเจ้าของนะ หากมีวิธีการละ ท่านได้อุบายจากวิธีการใดท่านก็เอาวิธีการนั้นมาใช้เรื่อย ๆ หนักเรื่อยไป เพราะกิเลสหมอบด้วยวิธีการอันนั้นท่านก็เอาอย่างนั้นมาใช้ ที่ได้เล่าได้ฟังกันถนัดชัดเจนมากก็คือหลวงปู่คำดีกับหลวงปู่ขาว ท่านอาจารย์ฝืนก็ไม่ค่อยได้

คุยกันอะไรมานานัก กับหลวงปู่แหวนนี้ไม่ได้คุยเลย หลวงปู่ขาวกับหลวงปู่คำดีนี้ได้ คุยกันถนัดชัดเจนมาก มีเวลานี้นะ ถึงได้รู้ว่าท่านเด็ดมากทั้งสององค์นี้เด็ดจริง ๆ

ท่านเล่าถึงเรื่องจะเป็นงูเหาหรือเป็นงูอะไรก็ไม่ทราบท่านว่า ท่านอาจารย์ คำดีท่านไปพักอยู่ที่ร่องกวาง อำเภอภูเวียง มันเป็นหินและเป็นร่องน้ำ กวางมันเคย ลงไปนอนในน้ำเลยเรียกว่าร่องกวาง ท่านก็ไปอยู่ถ้ำนั้น ท่านอยู่ ๕ ปีท่านฝึกท่าน ไม่เกี่ยวกับใครเลย ท่านว่าทรมาณตน พอตี ๕ โมงเย็นที่แรกมีหนูตัวหนึ่งตัวกับหางยาว เท่ากัน ท่านเดินจงกรมอยู่มันก็ด้อมด้อม ๆ มาข้าง ๆ ลงมาหาคน มันอะไรก็ไม่ทราบ ท่านว่า เหมือนกับมันเคยอยู่กับคนมาตั้งกัปตั้งกัลป์มันเชื่องมากหนูตัวนี้ ทั้ง ๆ ที่เรา ไม่เคยเห็นมันเลยเพิ่งเห็นวันนั้น ไม่เคยมาเกี่ยวข้องกับเรา พอมาวันนั้นแล้วมันลงมา หาเรา

เราก็ดูมันมาอะไร ยืนดูมันก็เฉย ทีนี้พอคนเดินจงกรมไปมันก็เดินไปตาม คน เดินกลับมามันก็กลับมาตาม สุดท้ายเราเดินจงกรมมันก็เดินด้วยกับเรา พอเราหยุด มันก็หยุด เราหยุดตรงไหนมันก็หยุดตรงนั้น เดินไปถึงกลางทางจงกรมเราหยุดยืนมัน ก็หยุดอยู่เฉย พอเราก้าวมันก็ก้าว เราก็ว่า เอ้ หนูตัวนี้เป็นยังไงแปลกแล้วไม่ใช่ ธรรมดา มันเดินกลับไปกลับมากับเราอยู่อย่างนั้นที่มันแปลกมากนะ พอเราหยุดมันก็ หยุด ท่านเลยเอามือไปจับหางมันลองดึงดูจะเป็นยังไง มันก็บิ้น ๆ แล้วกลับมาดมมือ เรา ท่านก็ระวังอยู่กลัวมันจะกัด มันดมมือเสร็จแล้วก็ไปบิ้น ๆ พอบิ้นไปเห็นเราไม่ ปล่อยมันก็กลับมาดมอีก มันแปลกเหลือเกินอัศจรรย์หนูตัวนี้ พอปล่อยแทนที่จะไป ไหนไม่ไป ปล่อยแล้วก็อยู่นั้นแหละ พอเราเดินจงกรมก็ไปด้วย มันคงจะว่าอย่ามายุ่ง คนทำความเพียรรู้ไหม พระนี่ชอบยุ่งจริงคงว่าจั้นแหละนะ

พอจวนมีดวงใหญ่มาแล้วเสียงดังลั่น เสียงยาว ๆ มันหน้าแล้งไปไม้มันกรอบ เสียงดังซ่า ๆ ๆ ยาว ๆ ไม้ที่มันผ่านนี้หักต้อบแต่บ ๆ ตัวมันหนัก ไกลเข้ามา ๆ ตรง แนวมาหาเรา มันจะโผล่แล้วและท่านเชื่อแน่แล้วว่าเป็นเสียงงู แน่ใจว่าเป็นงู ท่านก็ ปุบปิบเอาไฟจุดตะเกียงโคมรั้วแล้วหันหน้ามา ที่ไหนได้มันมาขดเป็นกองเท่าส้มอยู่ ตรงกลางทางจงกรมเลยนะ ท่านเอาไฟมาส่องดู โอ อยู่ตรงกลางทางจงกรมเลยนะ มันสองตัวพันกันอยู่นั้นเป็นกองขึ้นมาเหมือนส้มส้มปลานี้ ท่านก็มายืนดูใกล้ ๆ ตั้งแต่ มันมามันยังมาอย่างนี้ได้เห็นเราไม่เห็นมีปฏิกิริยาอะไร ก็เลยเอาไฟส่องดู มันก็กอง อยู่นั้นเลย จากนั้นท่านก็ไม่กล้าเดินจงกรมเพราะมันอยู่กึ่งกลางทางจงกรม ท่านเลยไป ภาวนา

ประมาณสัก ๔ ทุ่มกว่า ๆ ออกจากที่ภาวนาแล้ว ไฟท่านหรือเอาไว้ใต้แคร่ของ ท่าน แคร่นี้มีรูอยู่รูหนึ่งใต้แคร่ รูถ้าเป็นรูเข้าไปข้างใน ท่านเอาตะเกียงไปดูมันไม่เห็น

กองงูนั้นเลย เดินฉายไปที่ไหนก็ไม่เห็น ฉายไปไหนก็หายเสียบ พอมองเข้าไปใต้แคร่ เห็นทางมันเข้าไปตรงรูนั้นแหละ มันจะเข้าไปตัวเดียวหรือสองตัวก็ไม่ทราบแต่เห็นทาง มันพันออกมา มันเข้าไปยังไม่หมด ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งจากมาไม่เคยเห็นงูอีกเลย แปลกอยู่ และหนูตัวนั้นก็ไม่เคยเห็นอีก มีวันเดียวเท่านั้นมาพร้อมกัน หนูก็มาพร้อมกันงูก็มาพร้อมกัน จากนั้นมาไม่เห็นอีกเลยจนกระทั่งจากไป นี่ท่านพูดถึงเรื่องมันแปลกประหลาดเรื่องงู ทำไมตั้งหน้าตั้งตามาจากโน้นแล้วตรงแนวเข้ามามาขดอยู่ตรงกลางทางจกรม เหมือนเทพมาทดลองว่าเราจะกลัวไหมหรือมีแสดงอาการอะไรบ้าง แล้วจากวันนั้นมาไม่เคยเห็นอีกเลยจนกระทั่งจากไป หนูตัวนั้นก็เหมือนกันเห็นวันเดียวเท่านั้น

นี่ละครบาอาจารย์ท่านฝึกท่านทรมาณท่านสมบุกสมบัน พระกรรมฐานมักจะพบสิ่งแปลก ๆ ต่าง ๆ มากกว่าคนธรรมดา เพราะท่านไปชอกแซกซิกแซ็ก ส่วนมากไปหาที่กลัว ๆ ที่ธรรมดาท่านไม่ค่อยไปฝึกจิตยาก ที่ไหนที่มันกลัว ๆ ฝึกจิตง่ายท่านมักจะไปอย่างนั้น ถ้าว่าเสือนี่ก็กรรมฐานละเอียด อย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านเล่าให้ฟัง ไม่ใช่องค์ท่านเองนะเป็นเพื่อนของท่าน ไปภาวนาฝั่งแม่น้ำโขงทางโน้น เสือไม่ใช่เสือเล็กเสือน้อยนะเสือโคร่งด้วยนะ ถ้าเป็นเสือกินหมากก็ยังพอได้คิดบ้างว่ามันมาแอบอยู่คอยจะกินหมากกับคน แต่นี่เสือโคร่งมันไม่เกี่ยวข้องกับหมาแหละ วันนั้นท่านเดินจกรมอยู่คนละแห่ง หลวงปู่มั่นเราอยู่บ้านโน้นแล้วองค์นี้ท่านอยู่บ้านนี้เป็นบ้านป่าเขาไปทำที่ให้ท่านเดินจกรม

ประมาณ ๓ ทุ่มท่านเดินจกรมอยู่เดินกลับไปกลับมา ช้าง ๆ ทางมองเป็นลักษณะขาว ๆ แปลกตา เดินผ่านไปผ่านมาที่แรกก็ไม่เห็น ครั้นต่อมามันอยู่ข้าง ๆ ห่างจากทางจกรมไปวาเดียวเท่านั้น พอเดินไปถึงนั้นท่านก็มองไป ที่ไหนได้เสือโคร่งทั้งตัว แต่มันไม่หมอบนะ คือเสือนี่ถ้ามันจะทำอะไร ๆ มันต้องหมอบเหมือนแมวแต่มันนั่งแบบหมานั่งดูคนอยู่ ท่านก็มองดู โอ้โฮ เสือนี่ ที่แรกชนลุกชู จะว่ากลัวก็ไม่เชิงหากแปลกอยู่ที่ว่าชนมีลุกชู ท่านก็เดินจกรมเรื่อย ๆ เดินกลับไปกลับมา

ครั้นท่านระลึกขึ้นได้ว่ามันมาเฝ้าเราหาอะไรหนอเสือดาวนี้ ทำไมไม่ไปหาอยู่หา กินที่ไหนมาเฝ้าเราทำไม พอท่านคิดเท่านั้น เสียงเฮ้อ ๆ ขึ้นเลยมันคำราม อ้าว ถ้าไม่ไปหากินจะเฝ้าอันตรายให้ก็ดี ท่านนึกตอบกันอีก จากนั้นมันก็เฉยท่านก็เดินจกรมเรื่อย จนกระทั่งเข้าที่พักที่แคร่เสือดาวนั้นก็ยังอยู่ที่นั่น จนกระทั่งตี ๓ ออกเดินจกรมอีกเสือดาวนั้นหายเสียบไปเลยไม่เห็น จนกระทั่งหนีก็ไม่มาอีก มาหนเดียวเท่านั้น มันเหมือนกับเสือเทพ มันมองเห็นใจเราอยู่นี่ พอเราว่าจะมานั่งเฝ้านั่งแหงนดูกันอยู่ทำไมอยากไปหากินอะไรทำไมไม่ไป ท่านนึกเท่านั้นมันก็คำรามขึ้นเลย พอท่านคิดแก้ว่าถ้า

ไม่ไปจะมาเผ้าอันตรายให้ก็ยิ่งดีมันก็อยู่เฉย อย่างนั้นละไม่น่าเชื่อยังไงก็เรื่องมันเป็น
อย่างนั้น ส่วนมากพระกรรมฐานไปมักจะเจอเสือบ่อย ๆ มีแต่องค์เด็ด ๆ ละไปอยู่
อย่างนั้น

หลวงปู่มั่นท่านไม่เคยพูดให้เราฟังนะว่าท่านกลัวอย่างนั้นกลัวอย่างนี้ ท่านเล่า
ธรรมดา พอเรื่องราวเกี่ยวข้องไปถึงท่านเล่าธรรมดาไปเลย ท่านไม่มีสะทกสะท้าน
ท่านไม่มีลักษณะว่าท่านกลัวอะไรนะ ท่านไม่บอกด้วยไม่พูดว่ากลัวอะไร ท่านอาจารย์
เสาร์ท่านอาจารย์มั่นสององค์นี้ หลวงปู่มั่นสำคัญมากที่สุดเพราะสมบุกสมบันมาก
ไปอยู่เชียงใหม่ ๑๑ ปีอยู่แต่ในป่าในเขา กลางวันเดินจงกรมอยู่กว้างยังวิ่งผ่านทาง
จงกรมให้เห็นนะ กลางวันนี้แหละไม่ใช้กลางคืน เดินจงกรมอยู่กลางวันนี้กว้างก็วิ่ง
ผ่านทางจงกรมมานี้ มันหากินธรรมดามาเจอคนเข้ามันคงวิ่งผ่านท่า ท่านไปอยู่แต่
อย่างนั้น